

Weidegang

Als de dauw verdampt, begint het gras weer te kietelen. Toch houd ik mijn rubberen laarzen aan, straks regent het opeens. Gister was het namelijk onverwachts gaan miezeren, terwijl ik met de grassprietjes tussen mijn tenen zat te luisteren naar de wind. Tegenover me schitterde een slootje in de zon en mijn gedachten dwaalden af naar de overvolle dagen op de boerderij die mijn week had bevat. Zeven kuikens waren uit het ei gebroken en hadden hysterisch gesnakt naar verklaring van hun plotselinge blootstelling aan het kippenhok. Een kalfje, éénentwintig dagen te vroeg geboren, had schoorvoetend om aandacht gevraagd alsof ze wist dat ze nog even had moeten wachten. Zo heb ik een tijd lang peinzend gezeten tot plotseling de regen kwam. Eerst vloog er een vogel over het weiland en was ik verwonderd over hoe vrij die kon bewegen, dus besteedde ik geen aandacht aan de regen. Ik was niet jaloers op het diertje, integendeel- ik zat met het gras tussen mijn tenen, maar ergens gunde ik het de vogel niet. “Scheer je weg!”, had ik het nog nageroepen, maar het vloog sneller dan de wind mijn woorden dragen kon. Toen was de vogel verdwenen, samen met de miezer. Het was een kort buitje, pas toen ik het door had, was het al voorbij. Ik ben voor de zekerheid maar naar binnen gegaan en, na deze ochtend gekeken te hebben hoe de dauw oploste in de lucht, durfde ik weer het weiland op. Met mijn laarzen aan.

Voorzichtig voel ik of de aarde droog genoeg is om op te zitten. Mijn broek mag niet nat worden, al zou ik het heerlijk vinden om nu mijn laarzen uit te kunnen doen en het weiland onder mijn voeten te voelen. “Is er eigenlijk elke ochtend dauw?”, vraag ik aan niemand in het bijzonder en niemand in het bijzonder geeft antwoord. Een briesje trekt door de flinterdunne haartjes in mijn nek. Het is alsof de wind de vogel aankondigt, die van gister. Het beestje blijft nu een beetje rondfladderen, tuimelt naar beneden en vangt zichzelf weer op met die argeloze houding waar ik me gister ook al aan stoorde. “Scheer je weg!”, roep ik nogmaals. “Vlieg op!” Ik spring en sla met mijn handen hard tegen de lucht. Het vogeltje schrikt niet en weet dat niemand in de buurt kan komen, al vliegt het niet bijzonder hoog. “Ga nou! Vlieg, omdat jij het wel kan! Drijf op de wind, die mij nooit zal dragen, maar drijf verder! Weg!” Mijn springen is een gehuppel geworden en ik ben blij dat ik mijn laarzen nog draag, want de aarde onder het gras is vochtig. De wind zet op en af en toe lijkt ik echt dichtbij de vogel te komen, dan spreid ik mijn armen hoopvol, maar moeizaam zak ik weer een centimeter of twee in de vochtige aarde. Soms lijkt het vogeltje te ver naar beneden te vallen, zo ver dat ik denk dat het beest neer zal storten en een diepe krater in de grond zal achterlaten, maar dan vangt het zich weer op. Altijd argeloos en nooit met moeite. Het is een golvend spel geworden, waarbij mijn hoofd continu in mijn nek ligt, zodat ik de vogel kan blijven zien en de wind niet door de haartjes in mijn nek kan trekken. Zo ontwaar ik ook in de verte de donkere wolken aan de horizon, het zal daar vast regenen. Blij ben ik, dat ik mijn laarzen aan heb. Ik huppel en spring tot ik eens wat langer de aarde niet onder de zolen van mijn laarzen voel. Sterker nog, ik voel helemaal geen aarde. Ben ik dan toch weggevlagen? Ik kijk naar beneden en tot mijn schrik sta ik kniediep in een treurig, smal slootje. Eentje die weiland van weiland scheidt, schots en scheef, zoals de kluiten aarde die het vee vertrapt heeft. Mijn laarzen vullen zich met water en ik klauter met zware benen moeizaam op de kant. Ik spreid mijn tenen in een poging mijn laarzen bij mijn wezen te houden. Het voelt alsof de sloot zich om mijn voeten wikkelt en het klotst tegen mijn schenen. Ik baal dat ik mijn wollen sokken aan heb gedaan, die zich als sponzen volzuigen met slootwater. Ondanks dat de aarde onder het gras nog vochtig is, ga ik toch zitten en één voor één doe ik mijn laarzen uit. Ik kieper ze leeg in het gras en trek mijn sponsige sokken van mijn kletsnatte voeten. De sokken wring en knijp ik uit, ook in het gras, tot er een drassige grond van verzopen grassprietjes en verwaterde aarde ontstaat, waar ik mijn blote, koude voeten op laat rusten. De vogel is neergestreken op het weiland aan de overkant van de sloot en ik zie hoe de grassprietjes, tussen de klauwen van de pootjes door, de veren van de onderbuik kietelen. “Ik haat je niet, hoor, vogel. Ik vrees alleen dat wij zo verschillen, dat wij elkaar nooit tegemoet zullen komen. Jij trotseert de lucht en de wolken, ik wil slechts het gras voelen. Jij zweeft zo licht, zelfs als je daar staat met pootjes in het gras en je snaveltje zo spits en ik voel mezelf hier wegzakken in de modder, zo zwaar. Oh, en dat slootwater stinkt! Ik zou willen dat ik de grond niet meer voel trekken, voor langer dan de natuurwetenschap ons geleerd heeft, want het sleurt zo, telkens als ik opstijg.” Terwijl ik mijn woorden naar de overkant probeer te werpen, schrob ik modder tussen mijn tenen vandaan. Nu zit het op mijn handen. De vogel bekijkt mij aandachtig, neemt me in zich op en daarbij

te kent het diertje allerlei strepen met het kleine, spitse snaveltje, van links naar rechts. Het zijn vlugge bewegingen. Vogels zien beter dan mensen, maar kunnen niet vooruitkijken. Als ze willen zien wat er voor hen gebeurt, moeten ze hun nek draaien, een soort 'nee' schudden. Eendagskuikens, haantjes van het legras net uit het ei, zien met rechts alles op een korte afstand, links alles van veraf. Ze zijn overbodig, overtollig, ze leggen geen eieren en ze worden niet vet. Met rechts ziet een eendagskuiken de rubberen handschoen naderen, die hem grijpt en met links ziet hij dan de hakselaar, even verderop, malen en malen. Een uil kan je niet de nek omdraaien, die ziet zowel voor, als opzij, als achter zich. Ze hebben geen ogen in hun achterhoofd en juist bij schemer zien zij beter. De vogel tegenover me ziet alleen mij met het linkeroog en met rechts de horizon voor me, waar de donkere wolken zojuist dreven. Ik erger me aan die argeloze blik en aan de geboortekrik die sjort en sjort aan vleeskalveren tot ze mechanisch uit hun moeders glippen, voordat de staldeuren in de lente opengaan en een koeiendans ontspringt. Melkveemama's huppelen uitbundig, omdat het gras weer gegraasd kan worden.

Ik erger me aan die blik en nu zie ik pas de glinsterende blauwveren die vanuit de nek reikhalzend het kopje toenaderen. "Je verstaat mij niet, dus zullen we nooit elkaar tegemoet komen. Ik zal niet vliegen en geen vogel waadt door een slootje. Een eend, maar die heeft geen snavel zo spits. Mijn voeten zijn koud en vies en mijn handen ook door de modder die tussen mijn tenen zat. Waarom kom je niet naar mijn kant? Jij kan zonder vies en koud en nat te worden de oversteek maken." De vogel verroert geen vin. "Ik weet dat je niet diep in de vochtige aarde bent gezakt, zo, dat je vastgeschroefd aan het weiland zit. Jij bent zo licht dat je drijft op de wind, net als de wolken." Ik wroet met mijn vieze vingers door de drassige poel modder om mij heen. Verwoed smeed ik een klodder, waar de gebogen, verwelkte grassprietjes, bruin van de aarde, als mislukte stralen van een hemelster uit mijn handen steken. Met een kreet smijt ik de klodder naar de overkant, richting de vogel. "Vlieg op!" De klodder mist en de vogel fladdert wat sneue sprongetjes omhoog. Weer die argeloze blik. Ik kneed een nieuwe klodder smeugige aarde en wederom mis ik. De vogel lijkt mijn gehuppel van daarnet te imiteren, maakt mij belachelijk en ik blijf klodders kneden en smeden en smijten. "Ga toch weg, dom beest!", pers ik langs de brok in mijn keel. Ik pak mijn propje natte sok en mis. Ik pak ook een laars en deze suist door de lucht, wordt gegrepen door de wind en mist, rakelings. Mijn hoofd valt in mijn vieze handen en de koele modder hecht aan mijn gezicht. De blos op mijn wangen kleurt een aardebruin, de wimpers van mijn ogen smelten samen, al probeer ik niet te zien of vooruit te kijken en zo zit ik een tijd lang.

Het heeft verdriet geregend op mijn handen, tussen de koude, gesmolten aarde op mijn gesloten ogen door. Zo zijn mijn handen schoon gewassen, maar de drassige poel om mij heen is nat gebleven. Ik kijk op en de vogel is nog steeds aan de overkant van het slootje. Het dier pikt met snavel gespitst naar aannemelijk ander gedierte in of op de aarde. Mijn sok ligt daar ook ergens, opgehoopt in stinkend slootwater. Een natte, rubberen laars steekt daar statig boven het gras op de oever. Die was van mij, nu van de vogel, maar ik wil het graag terug. Wat heeft een mens aan één laars? Ik hijs mezelf moeizaam overeind en zoek een stukje droog gras op de nog altijd vochtige aarde. Hurkend veeg ik mijn natgeregende handen droog, als ik een geklapwiek van honderden vleugels boven mij hoor ontstaan. Een zwerm zwarte vogels scheert door de grauwe lucht en zo snel als ze gekomen waren zijn ze weer verdwenen. Getsjilp en getwitter sterft met de wind die constant waait. De gevloerde, altijd argeloze vogel, waar ik inmiddels een dagdeel mee heb besteed, is tot vlakbij mijn laars gehupst en keurt de zwerm geen blik waardig. Op haastige voet snel ik naar de oever en rijs mijn armen in de lucht, met mijn nek in mijn schouders begraven. "Jij domme vogel!", gil ik. "Waarom, als zij vliegen, vlieg je niet mee?" Mijn knieën boren zich in het weiland en met een diepe zucht concludeer ik dat er geen reactie uit de vogel zal komen, slechts wat gefladder en die argeloze blik. "Mijn laars. Die wil ik terug." Een wens met een te zachte stem. Ik sla mijn ogen neer en staar in het donkere water van het slootje. Boven mij deint de grauwe lucht. Mijn gezicht zit onder het vuil. "Mijn laars, die wil ik terug." De domme vogel, zo onuitstaanbaar argeloos, knippert met het oog dat me aankijkt. "Mijn laars, die haal ik op en ik zal het slootje overbruggen, de lucht trotseren. Jij en ik, we verschillen niet veel. Ik vlieg niet, jij vliegt niet. Je fladdert. Jij bent alleen met mij en ik ben alleen met jou." Vastberaden loop ik naar mijn overgebleven laars en onzorgvuldig douw ik het overgebleven propje sok erin. Ik zal een aanloop nemen, springen en voor even vliegen, over het slootje heen. Met witte knokkels knijp ik mijn laars fijn. Ik ren met blote voeten die op de vochtige aarde weinig grip vinden en her en der

glijden ze kort weg, maar ik ren en ren en spring en vlieg en land vallend aan de overkant van het slootje. Mijn handpalmen schuren diepe geulen aarde in het gras, nadat mijn laars uit mijn greep is ontsnapt en vederlicht over het weiland rolt. Ik lach mijn tanden bloot, wit en tegengesteld aan de korsten opgedroogde modder op mijn gezicht, die rimpelen, scheuren en breken tot ze op de grond brokkelen. De vogel schrikt van mijn onstuimige landing en ik glunder als ik zie dat de argeloze blik om is geslagen in lichte paniek. Mijn broek is nat en vies, mijn trui is smerig en mijn handen zijn vuil, maar mijn gezicht voelt herboren door het succes van mijn vogelvlucht. Mijn sokken stinken naar slootwater, mijn voeten zijn koud en weer met modder beklad, maar het rubber van mijn laars heeft al het water afgeschud tijdens de sprong. Ik kruip op handen en knieën naar de vogel en mijn andere laars. De vogel deinst argwanend achteruit en hoe dichterbij ik kom, hoe verder het diertje naar achter fladdert. Mijn laarzenpaar is herenigd en droog, omdat het suizen over de wind de druppels weg heeft geblazen. Ik trek ze over mijn voeten die meteen beginnen te tintelen. Straks zullen ze jeuken, wanneer de warmte van mijn laarzen ze droogt, maar nu schreeuwen ze en zingen ze binnenin het comfort van het veilige rubber. Één paar klapwiekende vleugels trekt mijn aandacht en ik kijk toe hoe de vogel, duidelijk aangedaan door mijn plots verschijnen aan zijn oeverkant, zich met een vluchtig gevlieg uit de voeten maakt.

Morgen zal ik, net als gister of misschien net als vandaag, met mijn blote voeten in het gras gaan zitten. Nu zal ik de vogel nog een tijdje nastaren, tot de schemer begint te vallen en ik weer naar binnen moet. Vanaf hier zie ik dat het verderop bewolkt is. Het zal daar vast regenen, maar blij ben ik, dat ik mijn laarzen heb.

